

Arnošt
Vašíček

KREV DÉMONA

MYSTERY
FILM

MYSTERY
FILM

Arnošt
Vašíček

KREV DÉMONA

MYSTERY FILM
Ostrava 2025

Arnošt Vašíček – KREV DÉMONA

2. vydání

(1. vydání Edice ČT Praha 2017)

Copyright © Arnošt Vašíček

Všecká práva vyhrazena (All rights reserved)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2

Fotografie © Arnošt Vašíček a archiv Mystery Filmu

Obálka, grafická úprava a sazba: Daniele Janošcová

Mystery Film

Ostrava 2025

ISBN 978- 80-87730-72-0

Fakta:

Komnatu duchů v zámku Stráž nad Nežárkou zřídila světoznámá zpěvačka Ema Destiniová, aby zde mohla komunikovat s bytostmi z onoho světa. Ještě před tím na stejném místě vykonával rituály černé magie proslulý okultista Leonhardi.

Podivná výzdoba středověkého kostela sv. Jana Křtitele v Jindřichově Hradci je jednou z největších záhad naší i světové historie.

Všechny postavy jsou vymyšleny a neodpovídají skutečně žijícím osobám.

Jeruzalém LP 1127

Velmistr Hugues de Payens sestupoval stále hloub do nitra posvátného okrsku. S planoucí pochodní v ruce mířil ke konci tunelu, který již léta s bratry razili pod místem, na něž kdysi dávno shlédli samotný Hospodin a kde později stával Šalamounův chrám. V přísném utajení hledali hmatatelné svědectví z dob, kdy zasvěcenci rozmlouvali s Bohem a na vlastní oči směli spatřit tváře jeho Poslů.

A celý ten čas se řídili svitkem, který získal při první výpravě.

Věřil v jeho pravost, a přesto ho sužovaly pochyby. Přeložili učení rabíni zaznamenaný text správně? Nacházel se opravdu v útrobách Chrámové hory *poklad zvláštního druhu*? A jak tento pojem vyložit? Proč zrovna to, co je ukryto v podzemí, židovští mágové považovali za tajemství, které je nutno zachovat pro udržení chodu světa? Z jakého důvodu upozorňovali, že může přinést ohromné bohatství i děsivou zkázu?

Velmistr doufal, že už brzy dostane odpovědi na všechny své otázky. Dnes ráno se bratři prokopali do sklepení, k němuž vedla i dávno zasypaná chodba z druhé strany. Nápisy na stěnách naznačovaly, že konečně našli to, co hledali.

Teď se měl o tom přesvědčit. V dálce se mihlo světlo.

Zrychlil krok, skoro běžel. Před sebou uviděl rytíře s loučí. Jeho tělo bylo strnulé a tvář stažena znepokojením. Mlčky ukázal k vyhloubené díře.

Velmistr se protáhnul dovnitř. Se zatajeným dechem stanul na kraji malé přírodní jeskyně. Zdálo se, že je úplně prázdná, ale když stísněný prostor ozářil svou pochodní, postřehl, že do protější stěny je vytesán výklenek. Na jeho dně spočívala kamenná schránka.

Velmistr věděl, že podobné sloužily k druhému pohřbu. Židé do nich ukládali kosti poté, co se tělo nebožtíka zcela rozpadlo.

Vysoko nad *ossarium* se vyrytý do skály vinul jen těžce čitelný nápis v hebrejštině. To nebylo v hrobkách zrovna obvyklé. Jméno zemřelého se psalo přímo na schránku s ostatky.

Velmistr nepochyboval, že text je velmi důležitý a byl odhodlaný nechat ho co nejdříve přepsat a přeložit. Nejdříve ale chtěl mít jistotu, že jsou u cíle.

Našel kamenný výstupek a položil na něj louči tak, aby osvětlovala výklenek. Přitom si všiml původního vstupu do jeskyně. Byl zazděný velkými opracovanými kvádry – na vchod do jeskyně až moc důkladně.

Velmistr zůstal stát v jakémsi posvátném vytržení. Sepjal ruce. V duchu pronesl krátkou modlitbu. Prosil, aby pátrání bylo u konce.

Bůh nejvíc trestá člověka tím, že mu dá to, co si přeje.

Velmistr netušil, že právě pro řád, který založil, se naplnění této pravdy stane osudným.

Sundal si rukavice, setřásl ze schránky prach a pomalu ji otáčel. Do každé strany byl vyrytý znak – tajný magický symbol. Varování, které zvěštovalo, že nádoba nesmí být v žádném případě otevřena.

Je to jen kamufláž k odrazení případného zloděje, nebo by to, co je uvnitř, mohlo být skutečně nebezpečné? Svitek přece hovořil o pokladu a spojoval obsah schránky s nesmírným bohatstvím.

Velmistr opatrně sundal víko.

Nečekal lesk zlata a třpyt drahokamů. Předpokládal, že půjde o něco mnohem méně přízemního. Představoval si naprosto nezvyklý, výjimečný předmět, snad nějaké fascinující dědictví ze zlatého věku lidstva nebo převratný orientální vynález.

Úžasný objev, který templářský řád obohatí především na poli poznání a teprve v druhém plánu mu přinese i hmotný prospěch.

To, co uviděl, ho zklamalo.

Schránku vyplňoval neforemný balík, pečlivě omotaný vrstvou plátna. Velmistr ho vyndal ven a položil na dno výklenku. Špičkami prstů odmotával zpuchřelé pásy látky. První, co spatřil, byl kousek kůže porostlý odpudivými černými chlupy. Jak odstranil zbývající přebal, měl jistotu.

Ta tajemná věc byla hlava!

O dost větší, než bývá obvyklé. Na zátylku ji pokrývala srst. Děsivá tvář měla nelidské rysy. Těžko se dalo rozpoznat, zda je to přirozená podoba nebo ji takto zdeformoval čas. Z černé sraštlé pokožky vystupovaly obrovské, krvavě zbarvené oči.

Velmistr měl na okamžik pocit, že zahlédl cosi podivného. Uchopil louč a přistrčil ji blíž k hlavě.

Cítil, jak ho zaplavuje strach. Tělo mu strnulo. Nemohl dýchat.

Díval se monstru do tváře a jeho zděšení narůstalo.

Něco tady zatraceně nehrálo.

Ty rudé uhrančivé oči opětovaly jeho pohled. To nebyl prelud.

Ty oči byly živé!

Současnost

1

Templář unikl z Komnaty duchů na poslední chvíli. Varovalo ho vrznutí dveří a blížící se kroky. Rychle se stáhl do tmy. Čekal, až se bude moci nepozorovaně přesunout do sklepa a odtud tajnou chodbou ven pod hradby. Teď běžel lesem podél řeky.

Bouřka již odezněla. Vzdálené blesky ozařovaly krajinu přízračným světlem. Připadalo mu to jako příhodná kulisa k prvnímu dějství války, kterou právě rozpoutal.

Dorazil na mýtinu, sundal z hlavy kovovou přilbu a svlékl dlouhý bílý plášť s rudým křížem. Z kapsy džínsů vydoloval klíč, odemkl auto, vhodil uniformu do kufru, usedl za volant a úvozem pomalu vyjel na asfaltku.

Vracel se do města s dobrým pocitem, že nemusel strážného oddělat. Byl odhodlán nezabít nikoho, tedy kromě těch, co měl na seznamu.

Runa nikdy neviděl něco tak podivného.

Na kulatém stole spočívala uříznutá hlava starého vousatého muže. Vytrěštěné oči a bolestí zkroucená ústa naznačovala, že jeho poslední chvílky byly děsivé. Stružky krve z otevřeného

hrdla se smísily s rozteklým voskem dohořelých svíček. Zaschlý škraloup se rozpínal po leštěné desce jako mršina dávno poslé chobotnice. Její vybledlá chapadla s rudými žilkami se vztahovala až k okrajům stolu, jen před mrtvolně sinalou tváří, pod dohledem hrůzou vyvalených bulev je zarazila dřevěná tabulka s jakýmsi abstraktním obrazcem.

Runovi ta směsice namalovaných čar a výrazných černých bodů připadala povědomá, ale nebyl schopný jí přisoudit žádný konkrétní význam. Zato si byl jistý, k čemu slouží malý předmět ve tvaru kapky, ležící přímo uprostřed. A to poznání ho překvapilo.

V místnosti se nedalo dýchat. Vzduch ztěžkl kouřem a nasládlým pachem smrti.

Runa potlačil nutkání ke kašli. Popošel a přesunul pohled hloub do prostoru. Vzadu za stolem visel pochmurný obraz dámy v černém. Těsně u něj byly na polici odloženy věštecké karty a křišťálová koule. Na druhé straně bizarnost celého výjevu umocňoval kostlivec na stojanu.

Runa věděl, že se nachází na dně zámecké věže s více než metr silnými zdmi, ale i tak se mu Komnata duchů zdála mnohem menší, než čekal. Možná ten dojem vyvolávala černá barva stěn a silné přití. Jediný proud chabého světla pronikal dovnitř úzkou chodbičkou spojující stísněný prostor se vstupní halou. V otevřených dveřích na jejím konci vyčkávala komisařka Žitková.

Runa si ještě jednou zafixoval do paměti celý výjev a spěšně se dral ven. „Už jste našli tělo?“

Žitková přikývla. „Leží v lese, přes dvacet kilometrů odtud.“

„Jsou na tom místě stopy po nějakém obřadu?“

„To musíte posoudit vy. Budu ráda, když tam pojedete se mnou, abychom to mohli rychle ukončit.“

Runa odmítavě zamával rukou. „S tím nepočítejte.“

Žitková udiveně nadzvedla obočí. „Nechcete vidět ty ostatky?“ Pak jí došlo, že ten suchar v manšestrovém saku a se staromódními brýlemi na nose je vysokoškolský profesor, znalec

tajných symbolů a magie, který sice přečet spoustu knížek o krvavých satanských rituálech, ale rozřezanou mrtvolu vidí určité poprvé a na tohle představení nemá chuť jít dvakrát.

„Chápu,“ řekla shovívavě. „Jednomu by se z toho zvedl kufr. Ukážu vám pak aspoň fotografie.“

Runa cítil nutnost uvést svou poznámku na správnou míru: „Nepočítejte s tím, že to brzy skončí. Tohle je teprve začátek.“

Do hlasu Žítkové se vloudil podrážděný tón. „Vím, že máte zkušeností s podobnými případy, ale přece nemůžete z jedné vraždy usuzovat, že přijdou i další.“

Runa se na okamžik znovu zadíval ke stolu: „Paní komisařko, ten ubožák nebyl zavražděn pro peníze nebo ze zloby. Kdosi ho obětoval a jeho hlavu přinesl do místnosti, která sloužila k vyvolávání duchů.“

„Co z toho vyplývá?“

„Že tu nešlo o nevinné spiritistické hrátky. Vrah chtěl navázat kontakt s mocnou okultní silou. A protože kvůli tomu zabil, pochybuji, že se snažil přivolat jen svého andělíčka strážníčka.“

„A koho tedy?“

Runa pokrčil rameny: „Nemám zdání. Temné mocnosti, demony, možná samotného satana. Strážný ho ale vyrušil.“

„Naznačujete, že vrah ten rituál zopakuje?“

„Jsem si tím jistý.“

„Tak co mám nahlásit policejnímu řediteli?“

Runa o své radě nepochyboval: „Ať sežene inspektorku Šimovou a komisaře Sumaru.“

2

Cedule sdělovala, že vesnice, kterou právě opustili, se jmenuje Zvůle. Sumara hnál auto dál po úzké asfaltce mezi hradbami vzrostlých kmenů. Z Prahy do Kunžaku to stihnul za necelé dvě hodiny a v tempu nemínil polevit. Jeho odhodlání hrálo vše do karet. Provoz vykazoval hustotu nula. Slunce, které ho

oslňovalo celý čas, co mířil k jihu, se nyní jen ztěžka prodíralo přes koruny vysokých stromů.

Romantická krajina si už před sto lety vysloužila přízvisko Česká Kanada. Pohled okolo dokazoval, že to nebyl jen prázdný reklamní slogan. Zvlněné pahorky pokrývaly husté smrkové lesy, jen tu a tam prostrádané zelenými pásy luk a modrými oky rybníků.

Šimové byly krásy venku za oknem očividně ukradené. Seděla pohodlně zabořena do vedlejšího sedadla, na tvrdé složce opřené o kolena držela časopis s nalistovanou křížovkou a zamýšleně poklepávala tužkou o rty.

Sumara se na ni zakřenil. „Co nevíte?“

Šimová nakoukla do legendy „Slouží k likvidaci odpadu. Cizím slovem na osm.“

Sumara měl jasno okamžitě. „Hovnocuc.“

„Hovnocuc není cizí slovo.“

„Ale je na osm.“

Šimová na něj vrhla pohled hada před útokem. „Sumaro, jsme spolu teprve chvilku a už se mi třesou ruce, mám kopřivku a vidím rozostřeně.“

Komisař ji obdařil chápavým úsměvem: „To vás ještě pořád trápí abstrák.“

„Po vás?“ Snažila se, aby to znělo co nejvíce ironicky. Komisaře tím neodradila: „Jasně. Stýskalo se vám. Šimová, přiznejte to. Beze mě jste ztracená. Ten rok, co jsme se neviděli, vám připadal jako věčnost.“

„Dejte si pohov s těmi kecý. Příšerně mě bolí hlava.“

Sumarovi se v očích rozhořely čertovské plamínky: „Už teď? A na co se budete vymlouvat večer?“

Tradiční kočkování přerušil hlas navigace. Cíl měli na dosah ruky.

Sumara dojel k odbočce do lesa, stočil volant a po prašné úvozové cestě dorazil ke skupině policejních aut. Zaparkoval za posledním z nich, vysoukal se ven, protáhnul si záda a s Šimovou v patách vyrazil k postavám mezi stromy.

Komisařka Žítková se formalitami nezdržovala. Představila se, podala oběma ruku a vedla je výš po svahu. „Toho nešťastníka jsme už identifikovali. Jmenoval se Garba. Žena mu zemřela už před časem. Děti spolu neměli. Roky žil sám. V domku to podle toho vypadá.“

Šimová měla na srdci pár otázek: „Ztratilo se tam něco?“

„Myslím že, ne. Ve skříni pod ručníky ležely dvě tisícovky, co mu zbyly z důchodu.“

„Vchodové dveře byly zamčené?“

„A okna zavřená,“ potvrdila Žítková.

„Jak vycházel se sousedy?“

„Všichni se mu vyhýbali. V jednom kuse chlastal a pak se rval. Tedy většinou s chlapy v hospodě.“

„Byl nalitý, když se to stalo?“

Komisařka Žítková jen nechápavě zakroutila hlavou. „To se přece dá zjistit až při pitvě. Nebo jsem té hlavě měla dát dechnout?“

Sumara se rozhlídnul okolo. Les se táhnul na všechny strany, a ani když přijížděli, si nevšiml nějaké osamělé usedlosti. „Kde se tady Garba vzal? Žil někde poblíž?“

„Ne. Bydlel ve Stráži, kousek od zámku, kde jsme našli hlavu.“

To nemělo logiku.

„Tak proč ho vrah nezabil rovnou tam? Z jakého důvodu se i s obětí hnal ze Stráže sem a pak s uříznutou palicí zase zpátky?“

„Třeba je to jen náhoda.“

Šimová nakrabatila čelo. „Paní komisařko, chcete říct, že vrah číhal tady na jakoukoliv kořist a do cesty mu vlezl zrovna chlápek, co bydlí na dohled místa, kde měla skončit jeho hlava? Tomu přece sama nevěříte.“

Bylo jasné, že ty dvě si nejsou souzeny.

Dorazili na místo činu.

Doktor již skončil. Technik ještě sbíral jakési vzorky ze země. Runa postával opodál s hlavou skloněnou, jakoby o něčem usilovně přemýšlel.

Pozdravili ho pohledem. Na zdvořilostní fráze nedošlo. Vyměnili si je už před hodinou, když mu Šimová volala z auta.

„Je tohle místo něčím zvláštní?“ zeptal se Sumara.

Runa přiznal, že neví o ničem.

Policejní fotograf měl lepší informace. „Turisté sem chodějí čumět na tenhle balvan. Říká se mu Ďáblova prdel, ale kdysi se užíval i název Jednice. Možná proto, že ta čára uprostřed připomíná římskou jedničku.“

Kámen nenesl své jméno nadarmo. Nejvíce ze všeho opravdu připomínal nahou vyšpulenou zadnici. Na zemi pod ním uprostřed kruhu dohořelých svíček leželo bezhlavé tělo.

A uviděli ještě něco, co nečekali. Zabitému muži scházela i pravá ruka.

Kolem trupu se ve vrstvě napadaného jehličí a suchého listí rozpíjely tmavé skvrny.

Sumara věděl, co to znamená: „Naporcoval ho rovnou tady.“

„Přesně tak,“ souhlasila Žitková. „Nejdřív ale Garbovi vpálil kulku do srdce. Pravděpodobně jen jednu, menší ráže. Střílel z bezprostřední blízkosti. Košile okolo rány je sežehnutá.“

Šimová očima zkoumala terén. „Nejsou tu žádné stopy zápasu, ani po vlečení těla. Garba svého anděla smrti asi dobře znal. Jako obětní beránek došel poslušně po svých až na místo porážky.“

„Zřejmě vůbec netušil, co ho čeká,“ připustila Žitková. „Jak vidíte, vrah odsekl hlavu a pravou ruku. Podle doktora to provedl velmi zručně a kvalitním nástrojem.“

„Takže se vyzná v anatomii, má profí nádobíčko a nedělal to poprvé,“ shrnula suše Šimová. „Mohl by to být chirurg nebo řezník.“

„Já v těch dvou profesích nikdy neviděl rozdíl,“ prohlásil Sumara sarkasticky. „Kde je ta ruka?“

Žitková neměla zdání: „Tady jsme ji nenašli a na zámku taky ne.“

Runu tato hádanka očividně vzrušovala. „To je opravdu zvláštní. Proč vrah něco takového udělal? K čemu tu ruku potřebuje? Nedává to smysl.“